

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemnik velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemnik velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Koristne prejemne upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 168.

V Ljubljani, v četrtek 24. julija 1890.

Letnik XVIII.

Bismarek brez konca.

Kakor „stara baba“ razgovarja se „največji mož sedanosti“, bivši nemški kancler v svojem zatijšu z različnimi časnikarji, ki hitro poročajo svetu, kaj misli „rjoveči lev“ o sedanjih razmerah. Mož je na stara leta postal otročji, poleg tega pa silno častitljiv in oblasten. On graja vsak korak nvanje politike nemške; očita ji, da se dobriki Avstriji in zgublja prijaznost Rusije. Odgrnil je zagrinjalo ter nam pokazal nelep podoben avstrijsko-nemške zveze. „Avstrija nam mora služiti, ali pa neha zveza“, to je hotel Bismarek še dalje izvajati, da ga je mogel prenašati njegov cesar.

Mrzel curek je polil posebno naše Madjare, ko so čitali, da mora Nemčija vzdržavati najboljše prijateljstvo z ruskim stricem. Magjarska politiška vera se glasi: „Proti Rusiji“, zato se jezé na Bismarcka, da se navdušuje za severnega medveda; a to naj jih izučí, da v politiki se ne smejo gojiti predsodki, sicer človek kaj lahko obsedi med dvema stoloma.

Grenka so odkritja Bismarekova v resnici za vsakega zvestega Avstrijca. Mnogo gorja in tudi krivice storila je Prusija Avstriji od Friderika II. do nesrečne bitke pri Kraljevem Gradcu leta 1866. In vse spomine mora slovanski Avstrijec zatreti, da se sprijazni s potrebo nemško-avstrijske zveze. To so storile vsaj one stranke državnega zbora, ki podpirajo sedanjo vladó, le z ozirom na resnost časa, češ, Prusija nas potrebuje, torej boče tudi pošteno držala besedo. Da pa bi se to ne bilo zgodilo, ko bi bil še dalje Bismarek obdržal v rokah oblast, to je danes več ko gotovo. Na avstrijski račun hodil bi Bismarek v goste k Rusom. Zakaj pa bi mi sami tega ne storili? Ali imajo Madjari toliko moč? In na drugi strani: Ali je zveza z Italijo tako zanesljiva? Ali ne čujemo krika prvih laških mož, ker je naša vlada v svojih mejah raz-

pustila nelojalno in državi nevarno „Pro Patrio“? Kaj nam brani zvezo z Rusijo? Zveza med Avstrijo, Rusijo, Francijo in slučajno z Anglijo more ustrahovati ves ostali svet.

No, mi ne bomo našemu vnanjemu ministru predrugačili mislij; dovoljeno pa nam le more biti, izreči misel, dasi čudno na videz.

Kakor politički cuki ali pa „neumni Avgusti“ v cirkuzih stojé naši prusaki, ki povsod na jugu vidijo in čutijo Ruse, a zdaj pa jim kliče Bismarek: Prav imajo Rusi, proti njim mi ne damo niti jednega braniborskega grenadirja. Ali je to tudi nemška zvestoba? Kaj poreče na to glasilo kranjskih ustavovercev? Jako smo radovedni, kako se nemško-pruska gospóda otrese prve sramote in zopet dobí sape.

Iz Hrvatske.

(Izvirni dopis.)

Ko so pred nedavnim časom pri volitvah v mestno zastopništvo v Dubrovniku zmagali Srbi, začelo se je zopet razpravljati po naših časopisih srbsko-hrvatsko vprašanje. Do zdaj je bilo obiležje za narodnost srbsko pravoslavna vera, kajti vsi pravoslavni v Dalmaciji, Hrvatske in Slavoniji se zovejo Srbe, dočim so katoliki Hrvati. V Dalmaciji pa so zdaj malo dalje posegli, da so namreč tudi katoliki Srbi, kajti ravno izbrani mestni zastopniki so vere katoliške, pa se vendar za Srbe proglašajo. Dubrovnik je katoliški, ali po mišljenju srbski, in tako bi imela tudi ostala katoliška Dalmacija postati srbska.

Ko bi šlo tukaj samo za ime, ne bi bila stvar tako nevarna, saj se priznavajo Hrvatje in Srbi za brate; ali le-ta nova srbska stranka je proti združenju Dalmacije s Hrvatsko, tedaj protivnica sloge med bratskim narodom. To je za hrvatsko jedinstvo hud udarec, in če se boče ta stranka ojačala v

Dalmaciji, imela boče prava hrvatska stranka zopet nove borbe, kakor jih je imela svoje dni z avtonomaško italijansko.

Ta prepír gotovo ne bi bil koristen za narodno stvar, in združenje Dalmacije s Hrvatsko bi se še bolj zavleklo, kar bi naše sovražnike le veselilo. Žalostno je res pri nas Slovanih, da se najde vedno prepír vzrok na domačih tléh, in da smo vedno nesložni, če nas sovražnik ne tlači.

Kako bi mogli potem kaj veljati med ostalimi narodi, ki vsi složno proti nam delajo? Kako bi se mogli opreti Nemcu, Talijanu in Madjaru, ki pohlepno gledajo za našimi zemljami? Kako je bil Dubrovnik nekdanj slavén tudi na književnem polju; ali pisatelji niso zvali te književnosti srbsko, nego dubrovniško ali slovinsko, in danes je srbska samo zato, ker so se neki učenjaki, med njimi ne samo Miklošić, kateremu se je mnogo radi tega očitalo od hrvatske strani, nego tudi Hrvati sami izjavili za srbsko ime.

Pa če je že temu tako moralo priti, zakaj se tudi stranka zove srbsko ter se hoče deliti od Hrvatsva? Je li to potrebno? Kaj niso Dubrovčani Slovenci? Če so, so li zato boljši, ko se zovejo Srbe namesto Hrvate? Mi gotovo dvojimo. Kot pravi Slovenci gotovo ne bi smeli prepír med brati širiti, nego ga udušiti, ker je zánje tako škodljiv, kakor za ostale prebivalce v Dalmaciji.

Vsi hrvatski in srbski časopisi pišejo zdaj o tej zadevi; redki so v sodbi odmerjeni, kajti prepír med brati je po navadi vedno hujši, nego med tujimi. Najbolje in najtreznejše piše o tej zadevi zagrebški „Obzor“, ki svari obe stranki ter ju nagovarja na slogo. Odgovarjaje na pismo odličnega dubrovniškega Srba dr. Matijeveća pravi „Obzor“ na ono točko, v kateri dubrovniški Srbi odbijajo aneksijo s Hrvatsko zato, ker se bojé, da bi se Srbi s Hrvati asimilirali, da Hrvati na to ne mislijo, ali

LISTEK.

Marija Pomagaj.

(Po izvirniku „Redeatis“.)

V.

„Mati, kaj je vendar z Josipom? Kar mu je ded umrl, ves se je spremenil. K nam ga ni več, in če me od daleč vidi, ogne se me. — Mati, ali je res, kar se dekleta razgovarjajo, da ima Peter rajši drugo nevesto kakor mene?“

„Kako moreš kaj takega misliti?“ Ali ne poznamo Josipa od otročjih let? To je pa res, da si je dedovo smrt huje k srcu vzel, kakor sem mislila, in potem tudi med njim in očetom ni prave prijaznosti. Pa ga bom že zdramila, in ti, Jerca, bodi pametna in pomisli, da vaji Bog skuša, in zato moli toliko bolj goreče.“

Mati gré ob prvi priložnosti k Petrovim pogledat, kaj je vendar z njimi. Bog hotel, da bi dedove čudne lastnosti ne bil vnuk po dedoval. — Obnašanje Josipovo je bilo zares čudno, in ko bi ga ne bila dobro poznala, bi res lahko natolcevala in svoji hčerki prav dala. — Ko pa ubozega Josipa samega doma dobi, vsega užaljenega, ogovori ga ljubeznivo.

„Povej mi vendar, kaj te teži, Josip?“ vpraša ga. „Kaj pa imaš z očetom?“

Ali Josip ne more govoriti, ne more razodeti skrivnosti, ki je ubozega deda žalosti v grob spravila. Le toliko izvé Ana, da zares silna britkost njegovo dušo tare, in lahko natolcuje, da je oče ali ded, ali da sta oba hudodelstva kriva. Ubogi mladeneč si ne upa več Jerice za nevesto imeti, ker se oče huduje nad njim in se ga boji ko sovednika. — Josip Ani pove, da ga oče nič več ne jemlje na ribji lov in z njim nič ne govori, in da je zato tako žalosten, da tudi pri sosedih ni dela iskal.

„To pa ne sme tako biti“, pravi Ana odločno, „delaj in moli, če ne britkosti zbolíš. Govorila bom z Antonom, on zmeraj potrebuje delavcev — in čez 14 dni bo god naše ljube Gospe, tedaj pridejo ligvorjani na misijon, in o tej priliki boš britkost svojega srca odkril in Marijo prosil, naj ti pride na pomoč. Vedi, Josip, da si od otročjih let pod Marijinim varstvom. Pri naši ljubi Gospe, vedni pomočnici, še nobeden ni zastoj prosil.“

Ana je s tako maternó ljubeznijo govorila, da je ubogi mladeneč prvič po tisti strašni noči zopet čutil nekaj polajšanja.

Kar mu je Ana svetovala, je storil, začel je moliti in delati.

VI.

Danes je bil praznik naše ljube Gospe, cerkva in Marijin altar sta bila lepo ozaljšana. Ribiči so bili sicer ubožni, pa je vendar vsak za ta god po-

daril svečo ali cvetico, in vsi so prišli v Marijino svetišče. Starčke in bolnike so v cerkvico prinesli, da so se vdeleževali Marijinega praznika. Dva ligvorijana sta v ta namen prišla. Že prejšnji dan sta pridigovala in spovedovala, in sedaj je bilo že zopet silo veliko vernikov pri spovednicah od ranega jutra.

Ana je tudi prišla z vsemi otroci v Marijino cerkvico; lahko si mislimo, kaj vse je Marijo ondi prosila. Saj je bila mati, in želó bridko ji je bilo gledati Jeričino blede obličje in Josipa vsega potrtega. Kaj sta pa tudi uboga zaročenca sama čutila? Jerica je bila sicer vedno vesela, zdaj pa je bila vsa zamišljena in resnobna, žalost je razodevalo njeno obličje. Reva! sahnilo je njeno mlado življenje, in Josip je bil že skoraj brez življenja. Ni ji mogel več reči, kako rad jo je imel, in tudi ni mogel zahtevati, da bi bila še njegova nevesta. Sin morilčev ni imel več pravice do nje in je tudi ni hotel imeti, da bi je ne zadelo prekletstvo, ki grehe očetov kaznuje v otrocih do tretjega in četrtega rodu.

Josip ostane pri cerkvenih vratih, in si ne upa iti naprej, ugleda pa vendar od tod Ano z njenimi otroci, kako so klečali pred Marijinim altarjem, ter združuje svojo gorečo molitev z njihovimi prošnjami. Če je ni bilo več sreče zánj na zemlji, gotovo bi ga Jerica osrečila, ker je bila toliko dobra in pobožna.

Tedaj stopi o. Celestin na leco in začne govoriti. O kako globoko segajo njegove besede po-

javno izpovedajo: Ime srbsko Hrvati v trojednej kraljevini priznavajo in spoštujejo, in njihova je dolžnost, braniti avtonomijo srbsko na cerkvenem in prosvetnem polju; ali v trojednej kraljevini, na Hrvatskem, so vsi prebivalci hrvatski državljani. Tako mislijo na Hrvatskem najodličnejši Srbi; pa je potrebno, da se po tem ravna tudi po drugod. Hrvatsko pravo morajo priznati vsi prebivalci kraljevine Hrvatske, Slavonije in Dalmacije; le na ta način je mogoče zjedinenje z Dalmacijo. Če se od hrvatske strani večkrat napadajo Srbi, greši se še huje na srbske strani nasproti Hrvatom, ali zato se ne sme prepri širiti med narodom, ki je v teh zadevah še nepodučen, pa zatorej tudi nerazdeljen; v boljših inteligentnih krogih pa so začeli tudi resnobno o tem razmišljati, kako bi se ta prepri mogel odstraniti.

Vsakdo izmed nas mora biti prepričan, da je v našem narodnem interesu in v interesu naše narodne bodočnosti dandanes največja potreba prava sloga med Hrvati in Srbi. Ta sloga pa se mora hitro vzpostaviti, kajti naši sovražniki jo znajo dobro rabiti proti nam, zakaj bi se dali tedaj mi od njih tlačiti, ko nam ni treba. Srbi morajo biti prepričani, da jim v Hrvatskeji ne preti narodni pogin, niti avtonomna sloboda, kar jim je vse zagotovljeno že leta 1867 na hrvatskem saboru. Tukaj je treba le neumestne separatistične aspiracije udušiti, pa priznati brata za brata, in potem se bode dalo vse lahko izvesti. Le sloga nas more rešiti, ali s to slogo bi morali biti prešinjani v Zagrebu, Spljetu, Dubrovniku, pa tudi v Ljubljani. Potem je potrebno jedinstveno delovanje v vseh naših političnih in narodnih vprašanjih. S tako složno falango imeli bi naši sovražniki v borbi slab vspeh, mi bi pa ko nečno dosegli svoj cilj. Le v slogi more biti naš obstanek zagotovljen.

Politični pregled.

V Ljubljani, 24. julija.

Notranje dežele.

Dr. Rieger. O nameravanem njegovem odstopu pišejo vsi listi. Vladni ga hočejo potolažiti, mladočeški pa prej ko mogoče pregnati iz javnosti. Naša misel je, da naj državnik tedaj odstopi, ki vidi, da ne more nič dobrega več storiti ali nič slabega zabraniti. Da, Rieger pa more še oboje, da si je 72 let star, zato upamo, da še ostane na svojem mestu. Brnski „Hlas“ piše: Umemo, da dr. Rieger hoče odstopiti z javnega odra. Dunajske obravnave, katere je gotovo podpisal le s tesnim srcem, so mu obtežile vodstvo. Mnogo pa je temu kriva dunajska vlada. Vlada sama je pospeševala mladočeško gibanje. Ako dr. Rieger odstopi, obžalovati bode morala največ dunajska vlada, ker potem bode še težje pomiriti stranke.

Baron Pino, deželni predsednik v Bukovini, bode v kratkem umirovljen zaradi očesne bolezni.

Bukovinski deželni zbor šteje po zadnjih volitvah 14 Rumuncev, 7 Nemcev, 5 Poljakov in 3 Rusine. Deželni glavar bode gotovo zopet bar. Wassilko.

slušalcem v srce, in kako čudovito se sveti obličje pobožnega govornika! Božje usmiljenje popisuje govornik z živo besedo ubogim ribičem. Če je tudi Gospod pretil kaznovati greh očetov v otrocih do tretjega in četrtega rodu, njegovo usmiljenje sega dalje, sega do tisoč rodov. Usmiljenje Božje je rešilo še razbojnika na križu — in očitno grešnico Magdaleno je spreobrnilo v svetnico. Le z resnično pokoro se mora grešnik obrniti k svojemu Gospodu in Zveličarju, ki je zá-nj trpel in umrl na gori Kalvariji in mu v Mariji dal mater, ki vsa usmiljena zá-nj prosi svojega Božjega Sina.

Kar je rosa suhi zemlji, to je bila Josipovemu srcu božja beseda. — Solze mu stopijo v oči. Ali je res tako? Ali hoče Bog tudi krvave grehe izbrisati? Ali njegovo usmiljenje tisočkrat presega njegovo pravičnost? In ali Mati Božja tudi zanj prosi svojega Sina? Ali si more odložiti težki kamen, ki je na njegovem srcu? Tako se vprašuje, pa ne več v obupnosti poslednjih dni — ker zopet veruje in upa in moli. — Vso svojo dušo hoče razliti v usmiljeno srce Zveličarjevo, spovedati se hoče.

Po veliki sv. maši se tudi res oglasi pri očetu Celestinu, — in pobožni mašnik je tudi precej pripravljen spovedati mladenčca. „Duše reševati“ je očeta Celestina najbolj veselilo, kakor se veselé angeli nad grešnikom, ki se spokori.

Vnanje države.

Srbija. Kralj Milan se je odločno oglašil proti poročilom, da namerava preosnovati vladni zistem, ali z opozicijsko stranko odpraviti radikalno vlado. On nima bajé ničesar proti radikalni stranki, če ostane še za naprej na krmilu. Oglašil se je bil pa proti njej le iz zasebnih vzrokov, ker je videl v njenem postopanju premalo spoštovanja do kraljevske rodovine. Vladastvu zaupa, ki v svojih zadevah v vsakem oziru pravilno ravna.

Bolgarija. Dopisnik „Newyork-Heralda“ je bil v razgovoru s Stambulovom v Sistovu. Stambulov mu je opomnil, da bolgarska vlada ne namerava Turčiji nič škodovati z razglasom nezavisnosti. Mnogo bode še posredovanja, predno bode Bolgarija nezavisna. Prince Ferdinand mora ostati; no, pa saj tudi ni nikoli mislil zapustiti Bolgarije. Ko bi Rusija našuntala Srbe, da bi pričeli vojno z Bolgari, če bi jo podpirala z orožjem in prostovoljci, unela bi se splošna evropska vojna. Bolgarija more postaviti na bojišče 200.000 dobro oboroženih mož.

Francija. Povodom dvajsetletnice, ko je 19. julija 1870. leta Francija razglasila vojno, poslal je pariški „Petit Journal“ poziv francoski mladini v milijon iztisih. Poziv se glasi mej drugim tako-le: „Zamislite se z navdušenjem v zgodovino onega časa! Na Vas se zanašajo starejši, da dobite nekega dne nazaj, kar smo izgubili. Ta dan pride, mora priti. Nikoli ne pozabi večina francoskega naroda obeh naših pokrajin, naše Alzacije in naše Lotaringije. To resnico naj Vam položé na sree z navdušenimi, domoljubnimi besedami starejši francoski državljani; potem Vam bomo izročili svojo domovino, potem ne sprejmete nikdar predloga, da bi se sporazumeli z onimi, ki so Vas napali 1870. leta. Če ste vredni krvi svojih očetov, prešlo bode stoletje, a ostal bode spomin na Vas. Nemcem recite: Poravnajmo stari račun, potem utegnemo biti prijatelji. Tako umejo oni, kateri so živeli 1870. leta, čez dvajset let to, kar se je drznilo imenovati zvezo z Nemčijo. Mislite vedno, kakor ti, mladina naša, in prišel bode véliki dan!“

Nemčija. Vsled članka, katerega je narekaval knez Bismarck v „Hamburger Nachrichten“, piše „Novoje Vremja“ mej drugim tako-le: „Bismarck zavzema za Rusijo povsem drugo stališče, kakor tedaj, ko je vodil evropsko politiko s svojo odločilno roko. Seveda zavzema bivši nemški kancelar to stališče v času, ko nima več neposrednega vpliva na nemško vnanjo politiko. Lahko sumničimo, da izvira sedanja Bismarckova naklonjenost do Rusije in mrznja do Avstrije le iz njegove želje, da bi stavil za preke nakanam svojega naslednika in cesarja. Ovirati ju hoče, da ne bi dobila Nemčija k svoji trodržavni zavezi še Anglije, Švedije in celó Španije. Na drugi strani pa ne smemo prezreti, da je nastalo nesporazumenje med knezom Bismarckom in cesarjem le zaradi notranje politike. Kar se pa vnanje politike tiče, ima knez Bismarck še vedno kolikor toliko vpliva na mladega nemškega cesarja. Gotovo ni brez vsega pomena, da se meša knez Bismarck v pogajanja, ki se vrše sedaj med Berlinom in Dunajem povodom bolgarskih zadev.“ — Iz Berlina se poroča dne 23. t. m.: Voditelji socialnih demokratov nameravajo, ko preteče socijalistiška postava, priti v Berlin, od koder bodo stranko, v kateri so nastala nesporazumenja, znova organizovali. Poleg Bebela menijo tudi Liebknecht, Singer in Auer nastaniti se v Berlinu ter delovati v tem smislu.

Španija. V sosedni prekmorski deželi Maroko so napali Arabci, špansko konjištvo. Španska vlada je poslala tja čete, da zabranijo hujšo nesrečo.

Turčija. Iz te divjaške države ne prihajajo poročila o blagotvornih društvih, a tembolj o nemirih, pobojih, roparjih in tolovajih. Tako novico prinašajo listi zopet iz Turčije, kjer se je prikazala roparska druhal pri vasi Vakufu blizu Dedeagača. Imenovani tolovaji napadajo popotnike ter zahtevajo od vsakega 400 funtov odkupnine. Že do 200 popotnikov je zadela ta usoda.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 20. julija. (Dijaška in ljudska kuhinja.) Med najkoristnejše dobrodelne zavode glavnega našega mesta spada brez dvoma tudi dijaška in ljudska kuhinja. Osobito z ozirom na mnogobrojne revne dijake je ta zavod velike vrednosti. Marsikaj dijak je že in bode še dovršil svoje študije, kateri bi bil moral po dobrotinah hišah prositi preživljal, da ni dobil v dijaški kuhinji potrebne hrane. Ljudska kuhinja je zavod, kateri ne išče dobička, temveč njegova naloga je, revnim ljudem in dijakom za majhen denar dajati nepokvarjene in zdrave hrane. S primeroma majhnimi dohodki izvršuje odbor svoje človekoljubne namene. Želeti bi bilo, da dobrodelni zavod najde obilne vsestranske podpore. Vsemu odboru, osobito pa blagim damam je zagotovljena občna hvala za njih požrtvalno delovanje.

Nekaj pa je, kar obiskovalcu ljudske kuhinje ne ugaja, to so pa njeni neprikladni prostori, neprikladni zato, ker morajo dijaki v enem in istem

prostoru z drugimi gosti obedovati. Gotovo mora marsikaj dijak osobito v začetku premagati mnogo sramožljivosti, prej ko se privadi tuje nenavadne družbine. Po našem skromnem mnenju bi se z znatnimi troški prostori dali toliko predelati, da bi dijaki ločeni od drugih gostov v posebnem prostoru obedovali.

Pa tudi to nam ni všeč, da si morajo dijaki sami iz kuhinje v obednico jedila nositi. Ako za postrežbo ni poslov najetih, morda bi se našle roke, katere bi hotele sramožljivim dijakom jedila na mizo nositi. Mej počitnicami dalo bi se marsikaj prenameniti. Naj bi našle te vrstice v poklicanih krogih prijazen odmev.

Iz Celovca, 21. julija. (Zveza slovenskih posojilnic.) Mi imamo sicer že nekako zvezo slovenskih posojilnic, „Zadrugo“ v Celju. Ta zveza je pa le bolj moralna in statistična. Tudi neki dopisnik iz Krškega je nedavno priporočal tesnejšo zvezo med posojilnicami; pa tudi on se izogiblje glavne, denarne strani; tudi zveza po njegovem nasvetu bi nam malo koristila. Najpotrebnejše bi bilo, ko bi slovenske posojilnice napravile jednako zvezo gledé denarnega prometa. Marsikatera posojilnica ima preveč denarja in ne vé, kam bi ga hitro oddala; zopet druga ima premalo denarja, in ne vé, na katero posojilnico bi se za pomoč obrnila; treba je včasih pisati na tri ali štiri posojilnice, prej da se dobi ugoden odgovor. Potreben bi bil tedaj skupen urad, kateremu bi se naznanjalo pomanjkanje ali preobilost denarnih vlog. Tisti bi potem brž vedel kje je pomoč za prvo ali drugo, ter bi posredoval. Ko bi vsaka posojilnica v razmeri svoje velikosti nekaj vplačala vsako leto za skupni urad, imel bi tisti lahko posebnega uradnika, ki bi se pečal samo s posojilničnimi zadevami, pomagal pri ustanovi novih posojilnic, izdelal vsako leto poročilo o vseh naših posojilnicah, vredoval skupni list „Zadrugo“ itd. Na Koroškem se ta potreba vedno bolj kaže, in če druge posojilnice ne bodo pri volji, bodo koroške same naredile tako zvezo, da si bodo v potrebi med seboj pomagale. Potem se lahko naredijo posojilnice tudi v takih krajih, kjer je veliko pomanjkanje denarja, in je to edini zadržek, da se ne morejo ustanoviti. Naj bi torej štajerski rodoljubi, če jim ta misel ugaja, sklicali jeseni enkrat skupno zborovanje zastopnikov vseh slovenskih posojilnic, da bi se o tej stvari posvetovali, sklenili p o v s o d e n a k o v i s o k e o b r e s t i itd. Po sedanjem stanju kredita zadostuje, ako se vložnikom plača po 4½%, od dolžnikov pa jemlje na dolžna pisma 5½%, na menjice pa 6%. To bi lahko sprejele vse posojilnice, sicer je vzajemno delovanje nemogoče. Kajti če kaka posojilnica posojuje za 5½%, ne more od druge posojila vzeti, ki tirja 6% obresti.

Z Dovjega, 21. julija. Lisica je zvita, a tudi predrzna tatica. Že dlje časa nam dela Dóvžanom ta žival škodo in kvar ter je celó takó predrzna, da ne samo po noči, temveč tudi po dnevi o poldne odnaša ljudem kokoši izpred — nósa. No, kaj takega pa še ne! Ne smete se čuditi, če hodijo pri nas okoli piščeta brez koklje, koklje brez piščet, petelini brez — repov! Kaj ne, da je to čudno, kakor je pri nas marsikaj čudnega. In to se godi že dlje časa, že več tednov. Kako predrzna je že postala ta žival, naj pojasni eden sam slučaj.

Neki posestnik sliši zjutra za doré nemir med svojo kuretnino. Gré gledat. Res — lisica! Hitro pograbi najprvo reč, ki mu je v roko prišla ter telebi v škodljivo. Toda mislite, da je ta pobrala kopita? Kaj še! Vsede se nekoliko korakov stran od gospodarja ravno na ono stran, kamor jo je zadel, ter gleda vanj. Seveda je gospodar potem druge strune navil, da je odgnal predrzno roparico. No, veste kaj, to je pa že skrajna, prav lisičja predrznost! Ljudje so kaj razburjeni, ker se jim godi taka škoda in kvar. Pri eneji sami hiši odnesla je kacih 24 kljunov. Čudno, da se od lastnika lova g. Galléta nič Dóvžanom v obrambo ne stori. Da bi vendar kdo podrl s kakim pihalnikom škodljivo žival. Že marsikdo bi jo bil izmed Dóvžanov podrl, toda druge pravijo — ne smeš! In tako nam zvita lisica še nadalje žré našo kuretnino in se masti z njo. Res, da je lisičja koža nekoliko cenejša po leti kakor po zimi, vsekako pa je naših kur bolj škoda, kakor pa lisičje dlake, in če ima kdo pri nas lov v našem, mu mi nismo dolžni divjačine z našo kuretnino pitati. Gospod lastnik lova je tedaj prošén, da naredi potrebne korake vaščanom v varstvo, da ne bodo primorani zavarovati se na — kure!

Iz tržiških toplic, 17. julija. (Tresk v društvo „Pro Patria“; sežiganje mrličev; kuhanje delavk; novodošli topličarji.) Ko sem došel danes 17. t. m. ob 10. uri iz toplice v svoje bivališče, pové mi moj znanec, da je danes novo izšli tržiški dnevnik „Il Mattino“ prinesel za „irredentovce“ tu- in onostran državne meje strahanski tresk in króp, ki je uničil vsaj začasno — vse njihove nade! Po obedu grem v bližnjo kavarno, kjer berem od besede do besede na drugi strani v 2. predalu (list ima 6 predalov na veliki pólí) ta-le članek (Dovolite, da ga prevedem po besedi):

„V naši hiši“: Razpuščenje društva „Pro Patria“! Uradni list („l' Osservatore Triestino“) prinaša to-le naznanilo: „C. kr. ministerstvo notranjih zadev, z brzojavko 10. julija t. l. št. 2897, je našlo za potrebno izdati odlok na temelju § 24. postave z dné 15. novembra 1867, št. 134, da se razpusti društvo „Pro Patria“. S tem se objavlja z dostavkom, da z razpuščenjem društva jenjajo tudi pogoji pravnega obstanka podružnih skupin, obstoječih v Primorju. V Trstu dné 16. julija 1890. Za c. kr. namestnika: Reya.“

„Il Mattino“ se čudi temu ministerskemu odloku ter ga kritikuje po vsebini blizo tako-le: „Niso nam znani razlogi (tako!), kateri so dali povod vladi, da je tako britko nas zadela in odvzela naši narodnosti najzdatnejše postavno varstvo proti napadom naših protivnikov. Ni gotovo, da bi z nekoristnim in bolečinskim obdolženjem mogli zdaj rešiti, kolikor se je zgubilo na en mahljej.“

Vendar-le mi ne moremo drugače, kakor saj najmanje zagotoviti, da leži težka odgovornost na tistih, katerih nezmernost, katerih sebični smotri in izjemno osební so menda zakrivili, da se je razpustilo društvo „Pro Patria“.

Menda še nikdar (!) se ni porodila v Avstriji kaka italijanska ustanova z bolj čistimi (?) nameni, nobena ustanova si ni nabrala od prvega začetka tako vročih simpatij, požrtvovalnosti in gmotne podpore na tako obširni stopnji, kakor „Pro Patria“. (Reci: „pro patria d' Italia“ !)

Poleg tega je treba enako pripoznati, da društvo „Pro Patria“, postavljeno trdno na nedotakljivo besedo državne ustave, dozdevalo se je odločeno za naglo proevitanje in napredovanje ter da se postavi v malo letih kot mogočen jéz naše narodnosti z istim pravom, s katerim činijo od ene strani Nemci in od druge strani pa Slovenci, da procvitati in napredovati društvi „Schulverein“ in „sv. Cirila in Metoda“.

Mesto tega, evo nas že razpuščene! Mi ponavljamo: težka odgovornost leži na onih, ki so posredno ali neposredno dali povod tej ostri naredbi; težka odgovornost vzlíe vsej italijanski narodnosti naše države, ki se nahaja vsak hip neoborožena nasproti „Schulvereinu“ in društvu „sv. Cirila in Metoda“, vzlíe Nemcem in Slovanom.

Nasproti nepremagljivi dejanski resnosti tega čina ostane le še ena pot odprta rodoljubom, ki so dobre volje: Naj se reši, kar se dá še rešiti, ter današnja skušnja naj nam bode učiteljica za jutri. Vrh vsega pa naj se nikar ne pozabi, da obramba naših pravic je nedotakljiva, ker je postavljena pod rešilno varstvo ustavnih pravic; vzdržujmo se torej v krogu teh méj ter zaupajmo v svoje moči in v našo dobro pravico!“

Vi ne veste, kako mi je dobro dèlo v srcu čitajočemu to lahonsko nevoljo potem, ko sem Vam opisal v dopisih od 15. in 17. t. m. razgrajanje „Irredente“ v našem Primorju. Naj bi vlada vedno po tem potu dosledno postopala in Primorje z Istro bi bilo kmalu očiščeno irredentovske golazni, kakor jo je očistil pokojni fem. Rodić v malo letih v Dalmaciji. Za zdaj smo Slovenci tudi s tem zadovoljni, kajti mi ménimo za trdno, da vlada ne bo ostala na polovici pota. Čudno pa se mora vsekako dozdevati, da biva ob objavi tega ministerijalnega odloka ravno zdaj c. kr. namestnik s svojo soprogo tukaj v toplicah in da je na tem razglasu podpisan njegov namestnik Reya. Mar je to zgolj slučaj ali kaj?...

„Il Corriere“ in „l' Eco“ sta si hudo v laséh zastran sežiganja mrličev; prvi zato, da bi storilo brezverstvo in masonstvo korak naprej; „l' Eco“ pa brani krščanski pogreb z najlepšimi verskimi razlogi in vzgledi, da ga je veselje brati, ko bi bili „Corrieroveci“ le količkaj zmožni resnico spoznati in jo sprejeti! — Prav ima „l' Eco“, rekoč, da ni upal, da bode neverskega „Corriera“ o boljšem prepričal,

kajti njemu so logični razlogi budalosti in njegove neslanosti pa dobri razlogi. To je stara „štoria“! Mi bi pa rekli, da je zastoj umivati zamorca in da volk dlake ne menja, če tudi se obleče v ovéjo obleko, kakor razvpiti židovsko-liberalni list „Il Corriere“, ki je poln farizejstva, ker pravi, „da on spoštuje verski čút, ali on tisti razločuje od teokracije“. Naj blagovoli „Il Corriere“ molčati o imenih in rečéh, ko niti ne pozná njih pomena! „l' Eco“ ga naravnost svari, rekoč, da on („Corriere“) hudo napada katoliški čút, goječ v ljudstvu upor proti papežu in škofom in da se ne more storiti bolj hudobnega in vrtoglavega dejanja proti cerkvi, kakor podpihovati in gojiti takšen upor. V tem oziru je „l' Eco“ vse hvale vreden, ker ne le da ima gladek slog in versko učeno pisavo, marveč on je vernim italijanskim Primorcem tako potreben, kakor vsakdanji kruh.

Furlanske ženske, ki delajo v predilnici Lenassi-ja pri Solkanu, so ustavile delo, pritožujoč se radi prav slabe hrane, katero prejemajo. Začasno se je kuhanje poravnalo. Ni pa čudo, da se revice pritožujejo radi kuhinje, kajti one morajo delati od 4. ure zjutraj, do 8. zvečer, (!) torej bi bilo spodobno, da se boljše z njimi ravna. Družbino vprašanje provzročujejo večjidel gospodarji tovarn, ki delajo z ubogimi delavci kakor s sužnji, le da na drugačen način, da ni lahko blizu priti s postavo takšnemu nečloveškemu ravnanju z belimi robovi. Krščanska ljubezen ima le en sam paragraf, kateri pa velja več, kakor onih sto. Ona pravi: „Ne delaj drugim, česar nečeš, da bi tebi storili drugi.“ Ko bi bogastva lakomni gospodarji tovarn to zapoved le količkaj spolnovali, bilo bi manj vzroka h ščuvanju in kuhanju. Pa kdo jo spolnuje? Zapovedi krščanske vere cenijo nekateri mogotci in drugi toliko kot staro šaro. Od tod vse hudo, zlasti v Evropi, kjer se varuje mir z 10 milijoni pušk in bodalov ter mnogo tisoč topov, da nas more takšen strahovito oborožen mir gmotno prej ali slej končati, kakor je baje malik „Kronos“ požrl sam svoje otroke!

Naj h koncu tega dopisa popravim oni pogrešek v prejšnjem dopisu: Tisti Rus, ki je došel iz Rige v Estlandiji sém v toplice, ne imenuje se Estoff, ampak Ewatz, kakor sem danes boljše pogledal v imenik topličarjev tržiških. Zapisnik gostov kaže danes 145 oseb, večjidel iz Primorja in Trsta. Med novo došlimi je tudi polkovnik iz Gorice in nekaj tudi iz onostran državne meje, s katerimi sosedi smo si zdaj še prav posebni prijatelji, (?) odkar so častniki videmske posadke obiskali naše častništvo v Gorici in to pa one v Vidmu, seveda oboji v civilni obleki. Enako so obiskovali tudi piemontski častniki Radetzkega in njegov generalni štab še v začetku 1848. l., malo pred vstajo in vojsko. Naši častniki jahajoči na konjih so bili tudi od ljudstva v Vidmu burno in navdušeno sprejeti, če pa tudi tako iskreno, kakor od naše strani, to je drugo vprašanje po pregovoru: Za misli se ne plačuje carina.

Dnevne novice.

(Presvetli cesar) je povodom deželne razstave meseca avgusta in septembra 1890 v Gradci daroval c. kr. družbi za povzdigo konjereje na Štajerskem 100 zlatov in srebrno tobačnico; ta dar naj se dá kmečkemu konjerejcu.

(Prevzvišenemu gosp. knezoškofu) poklonila se je danes dopoldne povodom njegovega jutrnjega imeudné vsa ljubljanska duhovščina pod vodstvom mil. gosp. stolnega prošta dr. Klofutarja.

(Shod v Celovcu radi železnice Divača-Loka-Celovec.) Deželni odbor koroški poslal je trgovski in obrtnijski zbornici naslednji vspeled, kateri bode podlaga skupnim razpravam odposlancev raznih korporacij, katere se bodo radi gradnje železnice Divača-Loka in čez Karavanke skozi Rožno dolino v Celovec v glavnem mestu Koroške vršile: 1. Gosp. deželni glavar otvori skupščino 28. julija t. l. ob 10. uri dopoldne v zbornici deželnega odbora koroškega. 2. Poročevalec deželnega odbora poroča o zgradbi c. kr. državnih železnic ter utemeljuje naslednje predloge: Skupščina naj ukrene: a) da se zgradi neodvisna, samosvoja, kolikor mogoče kratka železnična zveza med pristaniščem tržiškim in obrtovitimi severnimi deželami avstrijskimi, to zahtevajo ne samo koristi mesta tržiškega, ampak tudi gospodarstveni interesi zahodne polovice države avstrijske; b) taka najkrajša zveza bi bila železnica od Divače

do Loke in čez Karavanke skozi Rožno dolino do Celovca, katero bi bilo najprej zgraditi; c) c. kr. državna vlada se prosi, da bi gradnjo proge od Divače do Loke in čez Karavanke do Celovca razpravljala kot nujno, in kar najprej ukazala, to črto izmeriti; d) deželni odbor koroški se prosi, da po smislu ukrepov a), b), c) sestavi prošnjo, dobode podpise vseh v današnji skupščini zastopanih korporacij, izroči jo potem na poseben dogovorjen način c. kr. vladi in odpošlje do obeh zbornic državnega zbora; e) v današnji skupščini zastopane korporacije naj si prizadevajo, da se v deželnih zborih in v državnem zastopu izvedejo današnji ukrepi a), b), c).

(Maturó na ljubljanski gimnaziji) so delali osmošolci v dveh oddelkih. V prvem je bilo 30 dijakov, od teh je 5 napravilo maturo z odliko, 14 povoljno, 9 jih bode ponavljalo čez dva meseca, 2 pa čez jedno leto. V drugem oddelku je od 33 maturantov 11 napravilo maturo z odliko, 18 povoljno, 2 bodeta ponavljala čez dva meseca, dva čez jedno leto.

(Odlikovanje.) Presvetli cesar je podelil davkarju g. J. Zupančiču v Vel. Laščah povodom njegovega umirovljenja zlati križec za zasluge s krono.

(Iz Ljutomera) se poroča, da se je tamošnji okrajni glavar baron Mac Nevin odpeljal nekam na Tirolsko na večtedenski dopust. To se je morda zgodilo, da se omenjeni gospod odpočije od dela in truda za časa volilne agitacije proti dr. Dečku.

(Umrla) je dné 23. t. m. v Bledu baronica Kristina Lazarinijeva. Truplo bode prepeljano jutri dopoldné iz Bleda v Smlednik in ob 3. uri položeno v rodbinsko rakev.

(Novo vojaško znamenje za zasluge.) „Latonai Lapok“ poroča, da je cesar ustanovil novo vojaško odlikovanje za zasluge namesto dosedanje „Najvišje pohvale“. To je mala zlata svetinja, na prvi strani s cesarjevo podobo, na drugi z napisom „Signum laudis“.

(Sv. oče posestnik na Francoskem.) Nedavno umrša markiza de Blessis Belliere je sv. očetu zapustila lepo palačo v Parizu, na deželi pa prostoren grad Moreuil z lepo kapelico in obširnim posestvom.

(V otroškem vrtu) družbe sv. Cirila in Metoda v Rojanu poleg Trsta vršil se je danes teden konec šolskega leta prav slovesno. Otročiči so prišli v praznični obleki, nekatere matere, predsedništvo in nekaj rodoljubov. Po molitvi so otroci odgovarjali glasno in v lepi slovenščini. Vrtarica gđe. Irma Fabiani je popolnoma storila svojo dolžnost. Po izpraševanju so otroci zapeli cesarsko pesem. Predsednik gosp. D. Martelanec je navzoče matere vspodbujal, naj bi vedno in rade svoje otroke pošiljale v ta zavod. Tajnik gosp. kapelan V. Počivalnik je med otroke razdelil več svetih podobíc, katere je poslalo glavno vodstvo iz Ljubljane.

(Cvet in sad.) Na vrtu mariborskega deškega semenišča je hruška, ki ima poleg zrelega sadja lepo razvito cvetje.

(Na babiški učilnici v Ljubljani) se začne zimski tečaj učenja za babice v slovenskem jeziku 1. dan oktobra 1890. l. in pripusti se k temu vsaka učenka brez plačila, katera mora dokazati, da je za to po postavi sposobna. Tiste učenke s Kranjskega, ki mislijo prositi za ustanovljene štipendije iz šolskega zaloga, katerih se v tem zimskem učilnem tečaju podeli 10, vsaka po 52 gl. 50 kr., in prositi za pravilno povračilo stroškov potovanja tu sém in nazaj domov, morajo svoje prošnje izročiti gotovo do 15. avgusta t. l. dotičnemu c. kr. okrajnemu glavarstvu. V teh prošnjah morajo, kakor to postava veleva, dokazati svoje ubožstvo in lepo vedenje, potem da še niso nad 40 let stare in da so po lastnosti svojega razuma in telesa pripravne, naučiti se babilštva. Opominja se, da se ne bode jemal ozir na prosilke, ki ne znajo brati.

Raznoterosti.

— Velik požar. Iz Budimpešte se poroča: V Roženavi, gömönerski komitat, bil je strašen požar, trajajoč 12 ur. Ogenj je upepelil 60 do 70 zasebnih hiš in druga javna poslopja kot: hranilnico, sinagogo, lekarno, samostan, frančiškansko cerkev in zvonik. Neki kupčevalec steklenih stvari je umrl strahu.

— Ribica v mleku. Iz Gradca se poroča: Nedavno je prinesla mlekarica tukajšnji družini mleko, kakor po navadi. Ko je prelila mleko v drugo posodo do roba, prikazala se je na vrhu živahna ribica. Ali je prišla ta živalica pri zalivanju mleka z vodo vánj, ali kje drugje?

— Izvrstni plavar. Danski plavar po imenu Tragardh je preplaval, kakor se poroča iz Kodanja, morisko ožino med Danskim in Švedijo. V morje je skočil pri Helsingöru in stopil čez pet ur na suho pri Helsingborgu v Švediji. Zrak je bil precej hladan in veter močan, a vendar se je predrzni plavar prav dobro počutil, ko je priplaval v zadnje imenovano mesto. Pred njim je le neki Akei, rodom Švedec, preplaval omenjeno morisko ožino.

— Izseljevanje Evropejcev v Ameriko. Kakor zagotavljajo poročila, selijo se v Ameriko najbolj Nemci. Zadnje leto se je izselilo v Ameriko 106.558 Nemcev. Za temi iščejo sreče v Ameriki najbolj Angleži, potem Irči, Skandinavci, Italijani, Rusi in Poljaki.

— Škandalozni dogodek v francoski bolnišnici. V Parizu je spravil mož bolno svojo ženo v bolnišnico, da bi prišla zopet k ljubemu zdavju. Ko pride omenjeni mož zopet čez nekoliko časa v bolnišnico obiskat svojo soprogo, najde v njeni postelji drugega bolnika. Svojo bolno ženo je iskal zastopj po vsej bolnišnici. Konečno se je pokazalo, da je žena vže prvega dne umrla v bolnišnici ter bila sežgana, ker je ni nikdo poznal. Lahko si mislimo, kako je prestrašila moža ta novica. Tako se godi po pariških bolnišnicah, odkar so vzeli vročevrni republikanci redovnikom in redovnicam oskrbovanje in nadzorovanje bolnišnic.

— Transkaspiška železnica. Zgradba te železnice jako hitro napreduje. Emir buharski je torej brž opomnil generala Annenkova, graditelja železnice, da ne more dovoliti, da bi v njegovej državi moške in žene vse vprek sedelo po vagonih. Na to je odgovoril general Annenkov, da bodo prirejeni za dekleta in žene posebni vagoni z zavesami na oknih. Sicer se boče ostro pazilo na to, da se bode vozil moški spol v drugih vagonih, kakor ženski.

— Utrujenje telesa. Ta lastnost se kaže posebno pri takozvanih naravnih narodih. Angleški potovalec Kennan pripoveduje, da je videl na reki Leni v Sibiriji Jakute, ki so v kljub 32° mraza sedeli v prav priprosti obleki ter se pogovarjali. Jurij Steller pripoveduje o svojem popotovanju v Kamčatki: „Če sem jaz drgetal mraza pod debelimi kožuh, videl sem Itelme in njih otroke v kublanki, ki še niti popolnoma života ne pokriva, da jim ni bilo — čisto nič mraz.“

Telegrami.

Dunaj, 23. julija. Po današnjem sklepu enkete za združenje predmestij z Dunajem imelo bode mesto 19 okrajev. Prihodnji občinski zastop bode štel 129 članov. Župana bode volil občinski zastop, potrdil pa cesar.

Praga, 24. julija. Vsled cesarjeve naredbje bo na češkem vseučilišču osnovan češki bogoslovni oddelek.

Karlovi Vari, 24. julija. V političkih krogih se govori, da pojde bolgarski princ jutri v Coburg.

Belgrad, 23. julija. Kralja Aleksander in Milan sta danes odpotovala v Niš, kjer ostane več tednov. Protić spremlja kralja. Ristić odpotuje v Vranjo, kjer je že Belimarković.

Kodanj, 24. julija. Kralj je podelil nadvojvodi Karolu Ljudevitu slonov red.

Bruselj, 23. julija. Kralj je danes sprejel adresno občinskega zastopa ter naglašal, da je nad strankami, ki imajo vse enake pravice do njegovega zaupanja.

London, 24. julija. Mejnarodna konferenca je zvršila svoje delo. Resolucija o pogodbah pri mejnarodnem sodišči je sprejeta z nekaterimi izpremembami.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		iziskomera v mm	teplomera po Celziju			
23	7. u. zjut.	734.8	12.4	brezv.	megla	0.00
	2. u. pop.	734.7	23.0	sl. vzh.	jasno	
	9. u. zveč.	736.2	16.0	"	"	
Srednja temperatura 17.1° za 2.5° pod normalom.						

Dunajska borza.

(Telegrafočno poročilo.)

24. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88	gld.	45	kr.
Srebrna " 5 1/2 " 100 " 16%	89	"	55	"
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109	"	—	"
Papirna renta, davka prosta	101	"	15	"
Akcije avstr.-ogerske banke	982	"	—	"
Kreditne akcije	304	"	—	"
London	116	"	20	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleond.	9	"	20 1/2	"
Cesarski cekini	5	"	52	"
Nemške marke	56	"	82 1/2	"

Umrli so:

21. julija. Rozalija Klopčič, posestnikova hči, 17 let, Florijanske ulice 24, jetika.

22. julija. Frančiška Lampel, paznikova hči, 19 let, Tržaška cesta 19, morbus brigthii. — Ivan Fabian, delavec, 40 let, Hrenove ulice 15, jetika. — Karolina Milek, umirovljena učiteljica, 38 let, Žabjak 6, jetika. — Marija Vidic, delavka, 26 let, Poljanski trg 5, srčna hiba.

Razpis službe.

(3-2)

Na slovenskem zabavišču družbe sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu v Trstu je izpraznjeno mesto

otroške vrtnarice
z letno plačo štiri sto (400) goldinarjev.

Podpisano vodstvo sprejema prošnje s potrebnimi prilogami do konca tekočega meseca.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

V Ljubljani, 15. julija 1890.

Prvo žrebanje
14. avgusta.

Komad

le **1 gold.**

Prvo žrebanje
14. avgusta.

Srečke dunajske razstave

2 glavna
dobitka
vsak

50.000 gld.
vrednosti.

Srečka je veljavna
za obojno žrebanje.

Drugo žrebanje
15. oktobra.

Srečke po 1 gld. dobé se pri (20-3)
C.C. Mayer-ju v Ljubljani.

Koverta s firmo

Katoliška Tiskarna

po nizkeje ceni.

Glavni zastop za Kranjsko
ogersko-francoske zavarovalnice
(Franco-Hongroise)

oskrbuje sedaj gospod

FRANC DRAŠLER

v Ljubljani, Št. Jakobski trg, Rožne ulice 11

ter se priporoča v obilna zavarovanja škod provzročenih

po ognju,

po toči,

po strtji šip,

po telesnih poškodbah,

na doživetje

ali preživetje

po vseh mogočih kombinacijah, zagotavljajoč pošteno, nizko ceno in točno odškodovanje takoj po centri provzročene škode. (2-1)

OLJNATE BARVE

kositarških pušicah po pol in jeden kilo
priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

(55)

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.